

NAŠ DOM

„Vrli Slovenci: Prava vera bodi vam luč, materni jezik bodi vam ključ do zveličanske narodne omike.“ A. M. Slomšek.

Izhaja vsak drugi četrtek. Naročniki „Slov. Gospodarja“ ga dobivajo zastonj. Posebej naročen velja s poštnino vred **eno kruno** za celo leto. Posamezne številke veljajo 4 h. — Naročnina se pošilja na upravništvo „Našega Doma“ v tiskarni sv. Cirila v Mariboru. — Za oznanila se plačuje od navadne vrstice (petit), če se enkrat natisne, po 15 h, dvakrat 25 h, trikrat 35 h.

Zakaj smo zoper novo stranko?

Na svetu so čudni ljudje. Sebi lastijo pravico „slobodne misli“, da delajo, kar se jim poljubi, psujejo in zabavljajo čez vse; v svojih sodbah se imajo za nezmotljive. Če pa tudi drugi hočejo „slobodno misliti“, pa malo drugače, kakor oni, če to in ono pogrājajo, tedaj so pa čisto izven sebe, očitajo obrekovanje in Bog ve, kaj vse.

Takšni ljudje so tudi naši „mladi“, ki se zbirajo v novi stranki in prodajajo svojo modrost v „Narodnem listu“. V knjižici „Štajerski Slovenci, kaj hočemo?“, na svojem prvem shodu in pa v listu od prve številke do sedaj je samo zabavljanje. Prav ostro sodijo naše dosedanje narodne delavce, kakor bi bili celih 50 let spali, udrihajo zlasti po „Sl. Gosp.“ in „N. Domu“, potem bi pa radi, da bi mi molčali ali še morda hvalili in občudovali počenjanje mlade gospode. Ne bodite smešni! Če vi hočete o vsem imeti svojo sodbo, bomo pač tudi mi imeli pravico, svojo povedati.

Naša dolžnost je, jasno in odkrito povedati sodbo o novi stranki, da prijatelji in nasprotniki vedo, pri čem so.

Zakaj smo torej mi nasprotni novi stranki? Zato, ker je

1. poguba za štajerske Slovence.

Začeti hočejo bratomorni boj na Štajerskem. Pomislite to-le: Na bojišču stojita dve vojski. Na eni strani je četa hrabrih junakov, ki se borijo za svoje svete pravice, nasproti njim stoji veliko večja četa, ki po številu, po orožju in moči daleč presega prvo. Za malo četo je boj strašen. Naenkrat se zgodi še hujše. En oddelak se loči od svojih sobratov, češ, mi ne gremo več z vami, mi se hočemo sami za sebe boriti. Tako pravijo, storijo pa drugače: za hrbotom vdarijo na svoje brate, nasprotnike pa pustijo pri miru.

Glejte, ravno tako dela nova stranka. Od prvega začetka sem udriha z blatno lopato po „Slov. Gospodarju“, po poslancih katoliškega mišljenja, zoper „Štajerca“ in zagrizene naše nasprotnike nima besede, ampak jim celo ponuja roko.

Gospodje pravijo, da hočejo delati. Prav; na krepko delo politično, gospodarsko in slovstveno kliče štajerske Slovence „Slov. Gospodar“ že 40 let, a žalibog je ravno med tistimi, ki sedaj kuhajo novo stranko, bilo najmanj narodnih delavcev. Gospoda, popivanje in plesanje pri veseliceh, zabavljanje čez duhovnike in vero, sprejemanje demarja od ljudstva, je lahko delo, pa ljudstvu ne hasni nič. Prav lepo,

če se vam hoče resnega dela, imamo ga dovolj. Le delajte, da se povzdigne naša trgovina in obrt, da dobimo dobrih strokovnih šol, da enkrat vsaj v trgih in malih mestih vržemo na tla grdo nemčurstvo, da dobi naš jezik pravice povsod; le pomagajte, da se nam kmetijstvo povzdigne, da ljudje ne bodo lahkomišljeno zapravljali denarja po šnopsarijah in krčmah, ampak varčevali in dobro gospodarili. Delajte na znanstvenem polju, preiskujte domačo zgodovino, da nam je ne bodo morali tujci preiskovati. Dela je dovolj, pa zato ni treba stranke, nespametno je, moči kosati, ampak združiti jih je treba.

Zoper novo stranko smo, ker je njen glavni cilj

2. Boj zoper vero.

Reklo se nam bo, da pretiravamo ali obrekujemo. Poglejmo! V knjižici „Štajerski Slovenci, kaj hočemo?“ pobožno zavijajo oči, češ, nismo in ne bomo nikdar proti vzvišenim naukom Kristusovim (str. 10). Tako znajo govoriti vsi liberalci. Toda laž ima kratke noge. Ravno tam jim je ušel stavek: „nikdar ne bomo pristili, da bi se utikalo versko vprašanje v javno življenje“. Kdor nima mesto možganov slame v glavi, ve, kaj to pomeni. Vera ne sme v javno življenje! To učijo

Bog je.

(Slika.) Spisal Fr. Finžgar.

Ko smo obiskavali ob vseh svetih pokopališčih, bila sva menda z Grličevina Štefanom zadnja, ki sva zapustila sveto mesto. Mrzla sapa je vela čez tiho grobišče ter ugaševala blede lučice, ki so še brlele po grobeh. Zdelo se mi je, kakor da ugašajo plameni — vroči zublji — ki so čistili duše v vicah do danes. A molitev, solze in pokora so jih pogasili, da se se popele uboge duše v naročje Stvarnikovo, kjer bodo na veke v nekaljeni sreči uživale večno blaženstvo. — Nemo sva korakala s prijateljem od gomile do gomile. Zatopljen sva bila v pomembne misli, ki nama jih je budila božja njiva. Čitala sva jasno — da nekako čula sva pretresljivi izrek vsegamogočnega Boga, kateri je velel našemu pradedu: „Prah si, in v prah se boš spremenil.“

Že sva prišla do zadnjega groba. Visoka svetilka je gorela na njem in izlivala luč akozi pisano steklo na bogate vence, ki so krili gomilo. Videla sva, kako je uprav pred nama vstala črno oblečena ženska z groba, obrisala si z robcem oči in odšla v temni mrak. Ko prideva do groba, zgane se moj tovariš, iz prsij pa se mu izvije

vzdih: „Tedaj tu si!“ Zavzet ga poprašam: „Kdo počiva tu?“

Mesto odgovora se zgrudi na kolena in bridko — bridko zajoče — potem pa šepetaje moli. Nisem ga hotel dramiti. Pokleknil sem še jaz in molil nevedoč za koga.

Za nekaj časa vstane Štefan in mi reče narzlo: „Pojdiva“.

Voščila sva še enkrat vsem dušam večni mir in pokoj, potem pa sva hitro odšla proti mestu.

Da sem pretrgal mučen molk, prašal sem z nova Stefana:

„Kedo je ondi pokopan, da se tako žalostiš?“

„Dragi moj, povem ti, pa le zato, da si ohraniš vse življenje v spominu nocojšnji večer. Mnogo nevarnostij ti bo še pretilo v življenju — pretilo posebno s pogubo tvoje duše. V vsakem boju pa se spominjaj prigodbe, ki ti jo pove prijatelj vseh Svetih večer, in zmagal boš.“

V grobu, ob katerem sva molila, mi ne počiva sorodnik, ne dobrotnik — tudi ne prijatelj. Imenovati ga morem le znanca. Seznanila sva se v prvi latinski šoli — a prijatelja nisva bila. Jaz, sin lesene kože, bornih starišev, on — sin bogate, meščanske

rodovine. Jaz tih, boječ, marljiv, — on razposajen, drzen, brezdelan. Vidiš torej, da se taka značaja nista mogla združiti. Krvavelo mi je srce, ko sem pobiral kosce kruha, katere je sprijen Albert, tako mu je bilo ime, metal po šolski sobi.

Dve leti sva bila skupaj. Potem je pa zaostal in, kakor sem kmalu čul, tudi izostal. Čemu bi si bil belil glavo, ko je imel doma vsega v izobilju. Oče je hotel vzgojiti Alberta za premetenega trgovca. Zato ga je poslal v večje mesto, da se potrebno izobrazi. — Od tedaj nisem čul dolgo ničesar o njem.

Ko se nekoč vračam skozi to mesto na počitnice — bilo je prav v petek — grem v gostilno, da se nekoliko okrepčam. V „gosposki“ sobi je sedel mlad lovec ter obiral mastno pečenko in preganjal dolgčas s tem, da je dražil psa, nudeč in jemajoč mu kos pečenke.

Pozdravim gosta, sedem k drugi mizi in pričem čitati časnik. Točajki pa naročim postno kosilo.

Ko lovec zasliši besedo — postno kosilo — zasmee — se — satansko se zakrohoče in prisede k meni, vprašajoč me: „Ali si še vedno tako kmečko neumen, da si ne upaš v petek mesa jesti?“

tudi socialni demokratje. Zatorej vera ne sme v šolo; o vsem bi smel učitelj govoriti v šoli, samo o Bogu, o Kristusu in njegovem nauku ne. Dalje nima vera nič opraviti s sv. zakonom, ker ta spada v javno življenje. Kakor na Francoskem, bodo tudi pri nas podirali križe ob cestah, jih metali iz cerkvenih zvonikov, prepovedovali celo križe na grobovih, ker to vse spada v javno življenje. V sodnijskih dvoranah se ne bo več prisegalo pred razpelom, ker vera ne spada v javno življenje! Procesijske bodo prepovedane, češ da motijo javno življenje, duhovnik ne bo smel javno nesti popotnice bolnikom, ker vera ne spada v javno življenje. Vera nima s politiko nič opraviti, pravijo ti gospodje, zato pa ima njihova politika tem več opraviti z vero. Kako zakotno liberalce sme vse: tajiti Boga, zasramovati Kristusa in njegovo Cerkev, v blato vlačiti najsvetejše reči, grditi papeža, škofo in duhovnike. Bog pa ne daj, da bi se kdo predrznil takega možakarja zafkniti in se potegniti za vero. Ljubezen krščansko nam pridigujete. Že prav; pa vedite, da je Kristus, ki nas je učil pravo ljubezen, rekel tudi: „Kdor bo mene zatajil pred svetom (torej v javnem življenju), tega bom tudi jaz zatajil pred mojim Očetom, ki je v nebesih.“ In on, ki nas je učil, sovražnike ljubiti, je zapeljivce in sleparje ljudstva javno razkrinkal in jih imenoval „gadjo zalego“, hinavce in pobeljene grobove.

Poznamo vas dobro! Saj judje, ki so Kristusa na križ pribili, so bili tudi „vneti za vero“, in rimski cesarji, ki so kristjane žive pekli, tudi niso bili proti veri. Tudi vi niste proti veri, ker vere ne morete z rokami prijeti, zato pa udrihate po tistih, ki zastopajo Kristusov evangelij.

Kakor hudič v paradizu, ste tudi vi zviti dovolj, da ne pokažete svoje barve že zdaj. V svojem listu celo vabite sedaj duhovnike k sebi, zato da bi vam ljudstvo rajši verjelo. V resnici pa vaši pristaši, prič imamo dovolj, pravijo: S farji proč! Na ustanovni shod stranke ste vabili iz vseh vetrov, samo tistega stanu ne, ki je doslej največ

Jaz sem se kar zgrozil nad toliko predrznostjo. Vender sem se premagoval in mirno rekel:

„Oprostite, gospod, jaz Vas ne poznam in menim, da Vam ni prav nič mari, kaj jaz jem — kot kristjani!“

„O, me boš pa vendar poznal, ne? Albert —!“

Tedaj sem ga spoznal. Spremenil se je zelo. Na obrazu se mu je bralo, da ima popolno živalako življenje, ravnaoč se po pravilu: „Jemo in pijmo, dokler živimo!“

„Albert?“ tako sem mu odgovoril, „kdo bi si bil mislil, da si ti, ker si se tako spremenil. Kako se ti kaj godi?“ — Hotel sem pogovor zasukati na drugo stran, dobro vedoč, da je prepiranje s tako plitvimi in razuzdanim človekom o verskih stvareh prav tako brezuspešno, kot bi se bodel z volom.

„Dobro! Posebno kar se je stari spravil s poti“ — tako je govoril o očetovi smrti — „in pa kar nisem več kristjan, kakor imenuješ ti tisto prismođarijo. Ali ne veš, da je vera le za kmete? Olikanec je nima nobeden več, — ker je dokazano, da je to sama sleparija!“

„Albert, to je grozovito, kar govoriš! To je bogokletno!“ Tako sem vskliknil užajen in razsrjen zajedno.

delal in trpel za narod. Dobri duhovniki in dobri kristjani so tudi dobri narodnjaki, zakaj jih torej hočete izključiti od javnega dela? Skrito sovraštvo do krščanstva vas žene k temu. Odtujili ste se v tujem svetu svojemu vernemu ljudstvu, zadržali ste v sebi ono žlahtno iskro, ki nam jo je vcepila dobra slovenska mati, in sedaj hočete osrečiti narod z gnilim liberalizmom, ki je drugod in tudi na Kranjskem že dogospodaril.

Le delajte, gospodje, dela imate dovolj, pustite pa narodu najdražjo svetinjo, ki je podlaga človekove časne in večne sreče.

Ne moremo se pa dovolj načuditi nekaterim „prvakom“. Mladi so jih pošteno okrecali, pa tega nič ne čutijo, samo našim listom vse zamerijo. Niso za novo stranko, v srcu so pa vendar ž njo. Mi ne vsilujemo nikomur svojega prepričanja, pravico pa imamo obsojati to, kar je škodljivo.

Vsi, ki so dobre volje, naj združijo svoje moči v krepko narodno delo, če pa kdo na vsak način hoče na levo, dobro, gremo tudi mi na desno.

Volilna preosnova in Slovenci.

V državni zbornici, kjer še vedno razpravljajo o volilni preosnovi, je naš štajerski poslanec dr. Voušek govoril k temu predmetu dne 8. t. m. V svojem govoru je naglašal, da odobrava načelo splošne in enake volilne preosnove, ker zjednači politične pravice državljanov. Dosedaj so bili široki krogi prebivalstva za javne posele brezčutni, ker se niso udeleževali javnega življenja. Po novem volilnem redu bo to drugače. Vsakdo bo sodelen javnega življenja, zato bo potreba, da se bo za njega zanimal.

Načelo te volilne preosnove je torej dobro, vprašanje je le, če se je v predloženem volilnem načrtu uresničilo.

Ministrski predsednik je izjavil predloživši to volilno postavbo zbornici, da bo ista podala natančno sliko narodnostnih razmer v Avstriji. Ali ta slika tega ne kaže. In te njene pega hočem tukaj opisati, in

„Ha, ha! Bogokletno! Kako bodeš klel Boga, ker ga ni? Povsodi sem že lazil, po gorah in mestih, po noči in po dnevu — a Boga nisem srečal. Živ človek mi pa tudi ni še nikoli povedal, da bi ga bil videl. Morda si ga ti? Imaš gotovo posebno srečo!“

„Da, videl sem ga, hvala Vsegamogočnemu! Ne sicer iz oči v oči. Pač pa sem videl in gledam vsak dan dela njegovih rok. Če pogledaš neizmerne svetove, ki tekajo po svojih določenih krogih, ali pa če opazuješ najdrobnejšo cvetko — in najmanjšo živalico — vse ti glasno kliče: „Bog je, Bog mora biti!“

Dokazoval sem mu še na mnoge načine bivanje božje. Odgovarjati mi ni mogel drugače, kakor: „Beži, beži, to je le tako izmišljeno, da se imate česa učiti. Jaz pa ne bom veroval nikdar in tudi ne morem verovati!“ — Vse moje prizadevanje je bilo zastonj. Skoro jezesa se je ločil od mene.

Niso še minule počitnice, ko dobim pismo od njegove matere. Najprisrčnejše me prosi, da pridem takoj v mesto. Njen ljubljenski edinec Albert leži na smrtni postelji in hoče govoriti z menoj. Lahko se ti zdi, kako me je pretresla ta novica. Naglioma sem hitel v mesto. Notranji glas mi je velel,

sicer samo koliko se tičejo moje ožje domovine Štajerske in Koroške.

Na Koroškem.

Največja in ob enem najbridkejša pritožba tiče koroške Slovence. Ob zadaji ljudski štetvi se je našlo na Koroškem okroglo 90.000 Slovencev in 270.000 Nemcev. Koroška s skupnim prebivalstvom 360.000 duš je dobila 10 poslancev, da pride na okroglo 36.000 prebivalcev po eden poslanec. V resnici je število koroških Slovencev veliko večje, kakor pa ga navaja uradno štetje. Po štetvi župnih uradov je najmanj 120.000 Slovencev. Ali vzemimo za podlago uradno določeno število 90.000, in vsak učenec ljudske šole lahko izračuna, da mora 90.000 Slovencev dobiti najmanj dva poslance, če pride na Koroškem že na 36.000 prebivalcev eden poslanec. Toda Slovencem na Koroškem se je privolil samo eden poslanec in še tu se je volilni okraj tako uredil, da se že danes bahajo koroški Nemci, da nam bodo odvzeli tudi ta edini mandat že pri prvi volitvi. Vse ostalo slovensko ozemlje pa se je razdelilo v posamezne dele, katere so prideljali večjim nemškimi okrajem, da Slovenci v njih ne morejo priti nikdar do veljave.

Namen, zamašiti usta koroških Slovencev, je jasen, in ravno tako očividno je tudi končni namen, ponemčiti na ta način koroške Slovence, povzročiti njihovo narodno smrt. Krivica, ki naj se prizadene koroškim Slovencem, tako zelo bode v oči, da je nemogoče, da bi se je ne moglo opaziti.

Ne čudim se, ako politična stranka stori kako krivico z namenom, da si okrepi svojo politično moč. Politične stranke, bi rekel, uživajo pravzaprav predpravo, da nastopajo v svrhu okrepitve svoje lastne moči bolj ali manj krivično nasproti drugim strankam, ker končno v politiki ne odločuje pravica, temuč moč. Čudim se pa, da je mogla naša vlada sestaviti tako predlogo in da jo more zagovarjati v visoki zbornici.

Ministri, ki predstavljajo vlado, so prisegli, da bodo varovali postave in čvali pravico. Vlada se torej nikakor ne more zenačiti s kako politično stranko visoke

da otmem z božjo pomočjo morebiti — nesrečneža večnemu ognju.

Predno sem dospel v mesto, povedal mi je star mož, kako se je Albert ponesrečil. „Malega Šmarna je bilo, ko smo šli v cerkev, pa smo srečali Alberta, ki je jahal na lov. Jaz sem še rekel Stegnarjevemu Anžetu, da ta človek ne bo umrl kot drugi ljudje. Bog ga bo enkrat preveč udaril. In glej, ko se je vračal Stradetov Janez iz cerkve — ta je tako vedno prvi doma, — našel je v cestnem jarku Alberta vsega v krvi — nezavestnega. Konj se je pa pasel v naši detelji. Stradetov je kričal na pomoč kot grešna duša. Mi smo brž pritekli in spravili mladeniča domov. Zdaj pa pravijo doktorji, da bo umrl. Zastrelil se je ta nesrečnež nesrečni. Menijo, da je padel s konja in da se mu je ob tem sprožila puška. Toda naj bo, kakor hoče. Jaz pa pravim in še porečem, če bi bil tisto zapoved, ki pravi „splošnj zapovedane pravzavice“, spolnoval, bil bi zdaj zdrav kot riba, ne pa na smrtni postelji!“

Starec me ni dohajal. Prehitro sem stopal, zato je zaostal.

Pridem na Albertov dom. Smrtas tišina je vladala po hiši. Na dolgem hodniku sta šetala zdravnik. Vprašam ju o Albertovem

zbornice. Ministri so s prisego zavezani čuvati pravico. Zato moram začudeno vprašati, kako more vlada vzdrževati in zastopati to za koroške Slovence tako zelo krivično predlogo, ki more koroške Slovence v narodnem oziru zadaviti. Način, kakor se je ravnalo s koroškimi Slovenci, je evropski škandal, kateremu je težko najti enakega.

Na Štajerskem

se je zgodila nam Slovincem dvojna krivica. Prvič so nam vzeli obmejne občine. Ministrski predsednik Gauč gotovo ni bil prijatelj Slovencev, to že kaže njegova razdelitev volilnih okrajev na Koroškem, in vendar je pridelil te obmejne občine k slovenskemu volilnemu okraju. To je gotovo znamenje, da spadajo te vasi nam Slovincem. In vendar je volilni odsek vsled pritiska Nemcev izločil te kraje iz slovenskega volilnega okolišča in jih priklopil nemškemu. Splošno ogorčenje je zavladalo po celem Spod. Štajerskem, ko se je raznesla ta vest. — Mi Slovenci smo maloštevilni, zato je to od strani Nemcev grdo, da nam jemljejo naše vasi. Mi zahtevamo te vasi nazaj in ne bomo nikoli odjenjali od te zahteve.

Na enako krivičen način se je postopalo pri mestih in trgih. Naša spodnještajerska mesta in trgi, izvzemaš Maribor, štejejo 19.312 Slovencev in 17.532 Nemcev. Da bi v teh mestih in trgih zmagali Nemci, izpustili so več slovenskih trgov in jih pridajali kmečkim okrajem, za to pa so jim pridajali nekaj srednještajerskih gorskih vasi. Gotovo pa je slov. trg Zalec na primer več vreden kakor pa taka gorska vasica in je prej upravičen voliti z mesti. Na tak nezaslišan način se je delalo, da dobijo Nemci večino.

* * *

S tem torej, da se štajerski in koroški Slovenci s silo zatirajo, ne bo nastal mir med narodnostmi. Zato prosim vlado, ki je vendar s prisego obljubila, ščititi pravico, da odpravi te krivice. Če se nam naše skromne prošnje uslišijo, bomo mi Slovenci z veseljem pozdravili volilno preobnovo.

stanju. Oba zajedno brezupno odkimata meneč, da ne bode doživel večera.

Vstopim v predsobo. V naslonjaču je sedela mati, blede, prepadena in zajokanih oči. Poznalo se ji je, da trpi s sinom vred. Hitro je vstala ter mi prihitela nasproti ihtoč: „Ah, moj Albert bo umrl! Pojdite k njemu, tako težko Vas čaka. Moj Bog!“

Vede me v bolnikovo sobo. Albert je ležal nepremično na postelji bolj mrlični podoben kot človeku. Ko začuti, da sva prišla, odpre težke trepalnice. Ko me zagleda, spreleti ga za trenotje kakor žarek veselja po obrazu. Sedel sem k postelji, mati je pa zopet odšla. Bila sva sama. Šepetaje — glasno ni mogel govoriti — me popraša: „Ti, ali je Bog? Povej mi še enkrat, kaj si zadnjič v gostilni govoril!“

Pripovedoval, dokazoval in razlagal sem mu o Bogu celo uro — seve, kolikor sem mogel, vedel in znal. Na obrazu sem mu bral, kako silno mu je divjal boj v duši. A zmagala je milost božja. Na vse moje prigovarjanje mi je rekel samo:

„Po gospoda naj gredo“. Pri tem pa sta mu pritekli dve gorki solzi na blede lice — dve solzi toplega kesanja.

Domače novice.

Naše misli. Naša organizacija je storila važen korak naprej. Ustanovili smo si „Krščansko socialno zvezo za Štajersko“. S tem bo organizatorično delo mnogo lažje kakor do sedaj, ko smo imeli središče daleč v Ljubljani. Danes se vrši v Mariboru ustanovni shod. Sedaj imamo lastno organizacijo, kar se je od mnogo strani že želelo. Zato pa naj pristopijo k tej „Zvezi“ vsa nepolitična društva. Letni domesek društev, katerega določi občni zbor, bo gotovo tako majhen, da ga bo zmoglo vsako društvo. Udnina posameznih udov znaša 2 K na leto. Ustanovni ud plača enkrat za vselej 20 K. Namen društva, ki ga nam pove § 2. pravil, je velevažen. „Zbirati hoče krščansko misleče Slovence, vzgojevati jih v krščansko socialnem in rodoljubnem duhu; prirejati tudi pošteno zabavo in izlete; vstajati, združevati in spopolnjevati nepolitična društva krščansko socialnih načel med Slovenci, kakor: katoliška delavska društva, bralna in izobraževalna društva, mladeniška društva itd. ter jih gmotno in duševno podpirati. V ta namen bo Zveza prirejala poučna predavanja, pouk o splošno koristnih stvareh, dajala navodila zveznim društvom, prirejala poučne tečaje, shode itd.“ — Zato pa kviško, krščansko misleči Slovenci, glejte, da pristopijo društva, katerih udje ste, k Zvezi, kjer pa ni društev, pristopite pa posamezni. Naredimo iz cele Spod. Štajerske en tabor — tabor katoliško-narodni. Na delo!

Smrt matere. Milovanja vreden je bolnik, ki se bori s plućnico. Saj je vendar strašno, čakati osmega dneva, dneva s tako temotno usodo. Vse čaka z upom in trepetom. „Bo še . . .“ trde, „ker je še mlad“. Drugod se sklicujejo na bolnikovo telesno moč. „Kaj? Ta je prestal pljučno vnetje ne vem kolikokrat, bo še zdaj“, pravijo. — Joj, če je pa starost na poti, starost, ki pa mora vse zgubiti, ničesar pa ne sme upati; potem pa odločilni dan rad priinese, česar se je halo toliko str. Slednje je bilo pri Martinovih. Umrta je Ivana Kumer, po domače Martinova mati. Smrt blage matere je oznanjalo župljanom dva dni bronenje vranskih zvonov. Sosedni

Alberta so prevideli. In skrajni čas je že bil. Zakaj po duhovnikovem odhodu ni pregovoril nobene besede več. Krčevito je držal v roki sveto raspelo in nepremično zrl v Križanega. Videlo se je, da se borita smrt in življenje. Oko mu je vedno bolj umiralo in se potapljal v skrivnosti onega sveta. Klečali smo ob postelji in molili. — Kar naenkrat pogleda jasno vme in spregovori glasno: „Prav imaš, Bog je!“ Še en tresljaj, še en globok vzdih in Alberta ni bilo. Drugi niso razumeli, kaj hoče s tem povedati — razumel in čutil sem pa tembolje jaz. Zdelo se mi je, kakor da je že čutil pričujočnost božjo, videl Boga pravičnega sodnika in da je prav v trenotku, ko je stopil pred sodni stol, vsem v svari izustil te besede. In tedaj sem spoznal bolj kot kedaj resnico svetopisemskih besedij: „Rekel je neumnež v svojem srcu: Ni Boga!“

Moj spremljevalec je končal. Prišla sva sredi mesta. Vsakega je vedla pot drugam. Segla sva si v roke in slovesno oba zajedno izrekla: „Bog je“.

reveži jo bodo pogrešali. Spravljena z Bogom in svetom imela je zadnje ure le še eno željo: sina ljubljenega, župnika prihovskega, bi še rada videla in slišala. Prihitej je pravočasno. Mamica dobra, si ga mislila še za kaj mило poprositi? . . . Mamica blaga, si se mu hotela še za kaj priporočiti? . . . Si mu mar mislila, mamica zlata, oviti roke okoli vratu, potem jih pa skleniti v mило prošnjo, naj te ne zabi? . . . Matere duhovrov, kar to zadeva, le zaspite sladko, le počivajte mirno v jami! Saj se bo pri vsaki sv. daritvi v sinovih prsih poživiljal najprej in najbolj dolgo blagi spomin na vas s prošnjo koprnečo, da se snideta v dobrotnih nebesih, kjer ni umiranja!

Narodna stranka in „Štajercijanci“. Vahtarica v Celju piše, da so se pristaši „Nove stranke“ vezali že z Štajercijanci in to v neposredni bližini Celja. V Petrovčah so imeli zadnji čas volitve, kjer so zmagali katoliško misleči ljudje, njim na čelu prejšnji župan Koron. Sedaj pa piše Vahtarica: „Resnica pa je, da je nova svobodomiselnna „Narodna stranka“ črnim dala mnogo opraviti, ker so jo podpirali pristaši „Štajerca“. — Agitatorja „Narodne stranke“, ki sta iskala in našla pomoči pri Štajercijancih, sta bila dr. Kukovec in dr. Srnec. Pojasnite nam, kaj je bil vzrok, da ste se zakleli proti slovenskim možem v Petrovčah! Kje je to v Vašem programu?

Grde laži vsenemških poslancev premleva zadnji „Štajerc“ v svojem uvodnem članku. Vsenemški poslanec Stein je namreč v drž. zboru napadel katoliške poslance dr. Šušteršiča, Šukljeta in Ploja ter jih obdolžil različnih zločinov. Ker se pa poslanca zaradi tega, kar govori v državni zbornici, ne more tožiti, pozvali so ga napadeni, naj izven zbornice ponovi svoje obdolžitve, da ga morejo poklicati pred sodnijo. Toda nemškemu junaku je padlo srce v hlače in ni hotel tega storiti. Ti nemški junaki imajo pač samo tedaj korajžo, če se jim ni nič bati. Seveda je te klevete hitro ponatisnil „Štajerc“, ker ve, da se zaradi teh besed ne more tožiti. Podli obrekovalec, to je pač najhujša beseda, katero moremo rabiti nasproti takemu listu.

Zakaj nam ne odgovori? „Štajerc“ nič ne odgovori na to, da smo mu mi očitali laž, ker ima nad glavo lista napis: „Natisov 15.000“, tiska se ga pa polovica manj. Ne odgovori pa zato, ker ne more. Torej že prva vrsta v listu je velikanska laž!

Kdo laže? „Štajerc“ piše, da smo mi lagali, ko smo pisali, da ga podpirajo nemški in nemškutarški trgovci. Lani je imel „Štajerc“ 4575 K 30 v primanjklaj. Dotični računski zaključek imamo v rokah. In s tem računskim zaključkom so beračili pri ptujških in mariborskih trgovcih, mogoče tudi drugod, a tega mi ne vemo. Kdo ga torej vzdržuje, če ne ti trgovci in meščani. In vendar si upa list to tajiti. Čudno, da niso črne črke v dotični notici sramu ružeče postale.

Štajercjev krušni oče goljuf! Med „Štajercjeve“ botre je spadal tudi veletržec Kaiser v Ptuj. Skoraj v vsaki številki je imel ta mož inserat, v katerem je priporočal svoje žganje itd. Po vsem ptujškem okraju in še daleč okoli so ga smatrali za zelo imovitega! In na to je ta mož zidal ter delal dolgove, pomarejal menjice in še druge goljufije uganjal. Pred kakimi 14 dnevi pa je naenkrat izginil iz Ptuja. Ko

so pregledali njegove trgovske knjige, našli so jih v strašnem neredu, zato so tudi zaprli Kaiserjevega knjigovodjo. Ko so nekoliko uredili knjige, našli so, da je skoro dva milijona kron dolgov. Opeharjenih je mnogo nemških prijateljev Kaiserja. Mariborski vinotržec Mayer je izgubil pri tem konkurzu toliko, da se bo le z veliko težavo izkopal. Kaiser jo je popihal v Ameriko. Ptujski Nemci so popolnoma poparjeni. Koliko zadene vsakega, to se ne bo zvedelo. Največ je pač bil Kaiser dolžen mestni hranilnici, v kateri so baje rabili poseben predal za njegove menjice. „Štajerc“ skuša celo zadevo tako opisati, kakor da bi bil vsled nesreč tako daleč zabredel v dolgove, govori se pa, da je ubegli mnogo zaigral ali drugače labkomiselno zabarantal. Resnico bo seveda že našlo okrožno sodišče, ki ima zadevo v rokah.

„Štajerc“ laže. Na naša očitanja odgovarja ta list samo z psovanjem. Ne ene laži, katere smo mu očitali, ne dokaže. Psova pač psova, kakor pravcati šnopsar, katerega so ravnokar pijanega vrgli iz žganjarne. Svoje surovosti zaključiti s tem, da piše: „Čitatelji ‚Doma‘ se sploh tako neumni, da se sploh rešiti ne dajo.“ Mi priznavamo, da je eden naših čitateljev neumen in sicer tisti, ki je pisal dotično notico v „Štajerca“. Da je pa dotični tudi naš zvest bralec, temu ne more oporekati.

Sv. Križ pri Mariboru. V nedeljo, dne 11. novembra se je tudi pri nas ustanovila toli potrebna mladeniška in dekliška Marijina družba; in kaj lepo število mladeničev in mladenk se je dalo vpisati kot otroke Marijine ter so z veseljem in s ponosom sprejeli Marijino svetinjo na prsi. Dal Bog, da bi ta mlada četa vedno bolj rastla in da bi se tudi ostali mladeniči in mladenke, ki se še sedaj obotavljajo, kmalu oglasili za vstop v to prekristno družbo! To je tem bolj želeli, ker bo Marijina družba brezdvomno tudi velika podpora tukajšnjemu bralnemu društvu, v katerem se bo sedaj tem lažje vresničila misel o ustanovitvi mladeniške in dekliške zveze. Posebno pogrešamo tukaj mnogoštevilnejši pevski zbor. In vendar je toliko mladenk v župniji, katere je Bog obdaroval z lepim glasom in dobrim poslušom, pa jih ni blizu. Zaha-jajte torej rade, zlasti zdaj v zimskem času, k pevskim vajam! Sploh pa, vsi križanski mladeniči in mladenke, na delo sedaj po znanem lepem mladinskem gestu: „Z Bogom in Marijo za slovensko domovino!“

Od Pesnice. Nekojih duhovnov „Štajerc“ ne pusti s paske. Prav ima. Le naj pazi, samo obrekuje naj in laže se „kar“! Kadar slučajno ne dobi dopisa, pa sam iztuhta kak klaverno dopis, ki se mu koj spozna, odkod je prišel: iz „Štajercove“ kovačnice. Kaj li boš, žaba, regljala, ko boš tednica? Št. Jakobčani, ki so zmagali pri občinskih volitvah, bodo imeli skrb pri občini in ne bodo mogli tebe zalagati! Kaj bo, kaj bo? Tisti, ki plava, ti svetuje, da lepo naprosiš K. Š. in F. za bolj „izvirno“ gradivo! Mogoče boš vslišán, saj so tvoji prijatelji, ki sovražijo „ta črne“. Napravi si brezžični telefon, kadar boš v zadregi, kaj bi „Štajerc“ tiskal o Cafu, Močniku, Rabuzi, ki ti ležijo pri srcu. Na svidenje!

V Hrastniku se otvori z novim letom otroški vrtec. Sprejemali se bodo otroci, ki še ne hodijo v šolo, torej 4. do 6. let

stari. Stariši se naj takoj zglasijo pri g. Rožu. Posebno one matere, ki vsled opravka težko čuvajo svoje otroke čez dan, so lahko vesele, če so rešene čez dan skrbi. Plačevati ne bo treba ničesar, pač pa se sprejemajo prostovoljni doneski.

Sv. Jakob v Slov. goricah. Ker so vsa društva, bralno, kmetijsko- itd. zaspala, predložila so se vladi nova pravila: „Slovenskega izobraževalnega društva. Ko bodo ista potrjena, skliče se ustanovni zbor, na katerega se že zdaj opozarjajo vsi, ki hočejo delati na polju ljudske prosvete. V izobrazbi je moč! Gledati bo treba predvsem na redna predavanja in dobro kajiznico, zakaj slov. časniki so že itak močno razširjeni. Tudi kaka veselica s petjem in igrami mladini ne bo na škodo, ker to odvrtačje od pijančevanja. Žganjejitje je v tem vinskem kraju silno razširjeno. Tudi nekdanje narodne zavesti je že kaj malo med nami, o tem pričajo samonemški občinski napisi od nas skozi do Maribora. Mogo mladeži gre za kruhom v tuja mesta, dobro bode, če se v mladinskih zvezah kaj izobrazijo in pripravijo za bodoči poklic, ali vsaj v verski in narodni zavesti utrdi proti pretečim nevarnostim. To velja zlasti mladeničem, ki so z malo izjemami prepuščeni sami sebi, medtem ko so dekleta v mnogoštevilni (nad 200) Marijini družbi izvrstno organizovana. Tu ni razlike med viničarjevo in kmečko deklico, ponekod pa ravno ta razloček prinese razdor v društvo, da se mu odmičejo udje enega sloja in obrnejo k „nobel-sovražnikom“ iz mesta, s katerimi lahko popivajo in na love hodijo. — Toliko vsem v predvarek, mislim da resnica ne bo škodila! Katerim pa je „Tagespošta“ vsakdanja košta, tistim pa itak ne vstrežemo.

Slov. kat. izobr. društvo „Straža“ na Dunaju je priredilo v nedeljo 11. t. m. Martinov večer. Kako srečnega se človek čuti v tujem mestu, če ima priliko priti včasih v veselo, pošteno slovensko družbo. In tako družbo nam je preskrbela v nedeljo „Straža“. Prav kot doma pod vaško lipo smo kramljali med seboj, vmes so pele pa vrle pevke in pevci vesele slovenske pesmi, tamburaši pa udarjali lepe domače komade. Človek pozabi, da je v tujini. A ne samo to: slišali smo tudi krasen, navduševalni govor, ki ga nam je govoril drž. in dež. poslanec g. dr. Žitnik. Vsi smo bili navdušeni ob njegovih vznesenih besedah. Že dvakrat in tudi lani nas je bil obiskal. Želimo le, ter ga prosimo, da bi nas, kadar mu bo le mogoče, obiskal in nam kaj zanimivega povedal. Na veselico je prišel tudi naš štajerski drž. poslanec g. dr. Vovšek. Z velikim navdušenjem smo ju pozdravili, saj so taki gospodje zelo zelo redki med delavci. Vsa veselica se je izvršila v najlepšem redu in živahni zabavi, vse je bilo zadovoljno in veselo; enakih zabav si želimo dunajski Slovenci tu v tujini še večkrat.

„Voditelj v srečno večnost“. V založbi Katoliške knjigarne je izšel molitvenik: „Voditelj v srečno večnost“. Cene molitveniku, vezanemu v šagrin, z zlato obrezo in s pregibljevimi platnicami so: po 2:50 K, 3 K in 3:40 K, v isto usnje z zlato obrezo in vatiranimi platnicami po: 2:65 K, 3 K in 3:50 K. Molitvenik je tako ličen in krasen, da ga toplo priporočamo. Posebno pa je primeren za dijake in fante, ker ima lepo majhno obliko.

Koroške novice.

† Valentin Lakner, kaplan v Svecah, je dne 23. novembra t. l., ob 1/2.1. uri zjutraj, na Radišah po kratki, mučni bolezni (tuberkulozi), previden s sv. zakramenti za umirajočce, v starosti 25 let mirno v Gospodu preminul. Njegov prednik, g. Al. Jelenc je tudi lani primeroma ob tem času po kakem trimesečnem kaplanovanju umrl. Današnji rajnik je bil blaga duša, narodnjak skoz in skoz. Posebno veliko se je trudil že v semenišču za „Učiteljski dom“. On je sprožitelj in prvi nabiratelj darov za stavbeni sklad „Uč. doma“. Sedaj v dušnem pastirstvu pa se je mnogo trudil za koristi slovenskih delavcev v Rožu in je bil v teh vprašanjih tudi dobro podkovan. Veliko krivičnih in grdič nasprotovanj mu je zagrenilo njegove mlade dni. Poleg g. Vidoviča je on ustanovitelj s. k. izobr. društva v domači njegovi župniji na Radišah. Bil je priljubljen v vseh slovenskih krogih, sosebno med tovariši. Blag mu spomin!

Celovec. V našem delavskem društvu lani pričeti socialni kurz se to zimo nadaljuje. Vrh se vsak četrtek (razun ob praznikih) ob 8. uri zvečer v novih društvenih prostorih (Kosarske ulice 30, 1 nadstr.) pod vodstvom požrtvovalnega društvenega konzulenta č. gosp. dr. Lamb. Ehrlich-a. Obdeluje se letos „obrtni red“; poleg pa se, kakor lani, vrše vsakokrat od udeležencev vaje v govorništvu in deklamacijah, katerim sledi ocenjevanje. Vsak sestanek se vrši popolnoma parlamentarno, to je voli se predsednik in zapisnikar. Na ta način se obiskovalci tečaja (dejansko) vadijo v shodnih določilih. Zapisnikar mora spisati zapisnik in tako se uvekoveči vsak posamezen nastop. Tako je naše delovanje, delovanje slovenskih delavcev v „nemškem“ Celovcu. Poleg stanovskih zadev se zanimamo tudi za narodne, da po svoji moči, če že ne prispevamō veliko k blesku naših nam svetih svetinj, vere in narodnosti, se vsaj trudimo, da istega ne zatamnimo. Delavski pozdrav!

Strahovite razmere v Celovcu. Dne 17. t. m. zvečer ob četrtna 11 se je zgodilo, da je nekdo vstrelil z revolverja štirikrat na senjorja nemškega kat. rokodelskega društva Hamplna, ko je šel iz rokodelskega doma domov. Po sreči ga ni zadel. Pol ure pozneje je najbrž isti zločinec ustrelil iz benediktinskega vrta trikrat skozi okno v pritličje, kjer ima nemsko krščansko-socialno delavsko društvo svojo pisarno. V pisarni je bil društveni tajnik Gašperšič, katerega je drugi strel zadel v lice. Prva krogla je šla v zid, tretjo je pa zadržalo omrežje. Kakor je bilo videti, je zločinec meril naravnost na Gašperšiča. Vsled strela se je nabralo mnogo ljudi, ki so strmeli, da od nikoder ni nobenega stražnika. Šele ko so že Gašperšiča v benediktinski kleti zmili, je prišel odnekod neki policaj, po katerega so pa šele morali poslati, in ta je dejal Gašperšiču: „Saj se vam ni zgodilo veliko“. Gašperšič je moral neobvezan na policijo, od tam zopet nazaj v benediktinsko poslopje, potem še enkrat na policijo, in potem so ga šele peljali k zdravniku, da ga je obvezal. Šele ob pol eni so ga potem peljali domov. Na sedem strelav se mora šele iskati policija, in ko potem pride, je njena prva, da se takorekoč dela norca iz ranjenca, češ, zahvali Boga, da nisi „hin“. Sploh pa je za varnostne razmere v Celovcu

zelo značilno, da se more kaj takega prigoditi. Celi teden so iskali zločinca. Dne 22. t. m. so ga našli v osebi vrtnarjevega sina Hochlma. Nemški vzgojen fant!

Duhovske vesti. Prestavljen je č. g. kaplan Šimen Sulzer iz Volsperka kot mestni kaplan župnije Št. Ilj v Celovec. Dr. Janko Arnejc, provizor v Vobrah, kot župnijski ekspozit v Žrelec, provizor Janko Kogelnik iz Apač v Vobre. Župnijo Apače bode upravljal č. g. Vaclav Čeh, župnik v Galiciji. Umrli je 14. t. m. pomoči v Št. Juriju pod Kamnom vikar č. g. p. Placid Kaimbacher, ravno ko se je vrnil s sv. popotnico od nekega bolnika.

Cerkev na Žihpoljah — pogorela. Grozna nesreča se je v nedeljo 18. novembra pripetila na znani božji poti koroški, v Žihpoljah. Pogorela je tamošnja romarska cerkev Marije Device. Malo pred opoludnem je nastal požar v gospodarskem poslopu gostilne, ki stoji tik cerkve. Ogenj se je kmalu razprostrl na streho cerkve, ki je bila krita s škodljami. Neznansko hitro se je ogenj razširil na vse strani strehe in na obadva stolpa. Le-ta sta se kmalu sesula in sicer eden na pokopališče, drugi na cerkveni obok. V cerkev samo požar ni posegel. Seve pa je tudi stavba sama vsled dima itd. zelo trpela. Najsvetejša je gosp. župnik Fr. Mihal prenesel v župnišče, ki dasiravno stoji blizu omenjene gostilne, ni bilo oškodovano. Požarne brambe so prihiteli na pomoč iz bližnje okolice in tudi iz Celovca. Škoda je kajpak zelo velika in tem bolj občutna, ker se bliža zima. V cerkvi je tudi več slik slovitiga koroškega slikarja Fromlerja, katere so pa obvarovali pogina. Trije manjši zvonovi so uničeni, večji je obvisel med zidovjem.

Skocijan. Da zbudimo sebi prijetne spomine in spodbudimo k narodnem delu druge, zabeležimo na kratko: Mesečno zborovanje, katerega je sklicalo bralno društvo za nedeljo dne 18. t. m. popoldan, je „pri Marjarju“ dobro uspelo. Po otvoritvenem pozdravu nam iz Št. Petra pri Grabštanju prihiteli g. Lasser zelo zanimivo in poučno govori o tužnih razmerah v Franciji, ter spodbuja udeležence med drugim z gojitvijo društev, kot je naše, takim kričečim razmeram priti v okom. Tako razpravo slišati, mora vsakogar zanimati. Čimbolj se bodo udje za društvo zamicali, tembolj bo skrbel odbor, da se jim kolikor največ raznovrstnega, zanimivega in koristnega v društvu nudi. Končno nam društveni tajnik še pojasni par društvenih zadev ter naznani, da ima za društvene ude v zalogi „Narodni kolek“, s katerim že vsak zaveden Slovenec kolekuje svoja pisma.

Sveto mesto pri Žvabeku. In zopet so žalostno peli zvonovi svetomeški. Ni še začel rama, katero nam je pred šestimi meseci prizadjala izguba mladega Janeza, in zopet nam je krvavelo srce ob grobu starega Janeza — najboljših enega. Kdo ni z veseljem gledal tega častitljivega starčka na Svetem mestu, kjer je opravljal celo svoje življenje službo cerkovnika, kjer je še malo dni pred svojo smrtjo v spodbudo vseh služil pri sv. maši. Star 84 let je bil mladeniško čilega duha, ki se je zanimal za vse dobro. Bil je rajni ud družbe sv. Mohorja odkar obstoji, bil je naročnik „Mira“ odkar izhaja. Ob obilni udeležbi ga je pokopal ob asistenci č. g. Trepala in domačega g. župnika njegov osebni prijatelj mil. g. M. Randl, proš iz Dobrlevasi, ki

se je poslovil v lepih besedah od njega kot od prijatelja in nekdanjega dobrega farana. Domači pevci, katere je tako rad poslušal in se ob lepem petju takorekoč pomladil, so mu zapeli v slovo ginljivo žalostinko. Vsem koroškim in štajerskim romarjem svetomeškim priporočamo dragega rajnega v molitev in blag spomin!

Preprečena železniška nesreča. Dne 18. t. m. popoldne bi se zopet kmalu zgodila na Koroškem železniška nesreča, katera bi pa bila mogoče še večja, kakor je pa bila meseca septembra pri Krivi Vrbi. Zdaj bi vlaka, tovorni in osebni, kmalu skupaj trčila na progi državne železnice. — Odpeljal je ta dan ob eni uri popoldne tovorni vlak iz postaje Glinje proti Lannsdorf. Ta vlak bi moral pa pravilno počakati na postaji Glinje osebnega vlaka iz Lannsdorfa, kateri ravno ta čas prihaja v Glinje. Ko je tovorni vlak iz postaje odhajal, se je pa to železniškemu vratarju na postaji Glinje, Petru Sluga, zagonetno zdelo, kako da že vlak odhaja, ko še osebni vlak ni prišel. Naznanil je to takoj službujočemu uradniku. Uradnik pa, namesto da bi hitro potrebno ukrenil, je najprvo še čuvaja ozmerjal, potem je dal znamenje, da naj se vsi vlaki na progi ustavijo. Tovorni vlak je pa med tem časom že sopihal na prosti progi ter peljal navkreber po ovinku železniške proge proti postajališču Št. Jurij. Ta železniški ovinek pa pelje skozi prerez ter vsled tega tudi ovira razgled. V istem hipu pa od nasprotne strani iz postajališča Št. Jurij pripelje s polnim parom osebni vlak, kateri je bil s potovalci prenapoljen. K sreči sta se pa strojevodja obeh vlakov zapazila ter sta začela hitro vsak svoj stroj ustavljati. Strojevodja osebnega vlaka je ustavil z avtomatično zavoro svoj vlak takoj, med tem ko je to pri tovornem vlaku bolj počasi šlo, preden je bil popolnoma ustavljen. Oba vlaka sta bila ustavljena v razdalji desetih metrov. Ko bi pri osebnem vlaku avtomatične zavore ne bilo, bi vlaka skoro gotovo skupaj trčila. Kaka nepregledna nesreča bi se lahko prigodila, ko bi hkratu oba vlaka v prerezu ovinka, kateri ima na vsako stran kakih deset metrov visok nasip, vozila in bi oba strojevodja v pravem času drug drugega ne zapazila? Kak nepopisljiv strah so pa tudi prestali potniki, ko so zapazili, v kaki nevarnosti da so se nahajali. Na vsak način se je nesreča le vsled pazljivosti vratarja Sluge in strojevodij odvrnila in zaslužijo ti odlično pohvalo.

Iz drugih slovenskih krajev.

† Simon Gregorčič.

V solčni Gorici je zatisnil oči po kratki mučni bolezni naš dični slovenski pesnik Simon Gregorčič. Rojen je bil dne 15. oktobra 1844 v prijazni gorski vasi Vranem, ležeči pod sivim Krnom na levem bregu bistre Soče. V duhovnika je bil posvečen 20. oktobra l. 1867. Ko se je raznesla dne 24. t. m. okoli 11. po Gorici vest, „med svečami da spava mož, bled mož, ograjen s plaščem črnim, ki s trakom je našit srebrnim; on trdno spi, nevzdravno spi, strudila ga je težka hoja. Moža pa množica ljudi

z mladiko oljkovo kropi, želeč mu večnega pokoja,“ zaplakala je cela Gorica in z njo ves slovenski, da, ves slovanski svet za svojim velikim sinom!

Razne novice.

Krotitelja raztrgali levi. V cirkusu Buscu v Berolinu se je dogodila 5. nov. velika nesreča. Deset levov in sedem tigrov je bilo jako nemirnih. Ko je krotitelj levov Viljem Peters se med levi spodtaknil in padel, planile so zverine nanj in ga pričele trgati. Pomočniki krotiteljevi so z železnimi drogi skočili med zverine in streljali. Med občinstvom je nastala panika. Petersa so njegovi pomočniki iztrgali zverinam, a je smrtonovarno ranjen.

Vzorna ječa. Ječa v mestu Nashville v Indiani šteje samo enega jetnika. Piše se dotičnik Turpin in je zaprt zato, ker je napravil v pijanosti nekaj škode. Obsojen je bil na 250 dni, a ker je sam v ječi, se ni zdelo občini vredno, da bi mu držala paznika in mu je izročila ključke od ječe. Turpin se zapira sam. Za hrano dobi potreben denar, s katerim hodi zjutraj na trg, kjer si nakupi potrebne hrane. Potem se vrne v ječo in se zaklene. Ker je na ta način tudi oskrbnik ječe, zahteva od občine, da ga zato primerno plača.

Neumna stava s smrtnim izidom. V Libertyville Illinois so stavili trije 20letni mladeniči, kdo da poje največ sira. Velikanska množica je ogledovala fante, ko so jedli za stavo sir. A posledice stave so bile grozne. Eden je umrl še isti dan, drugi, ki je pojedel dva funta sira, prihodnje jutro, tretjega so operirali, a je živel po operaciji le še malo časa.

Čudnje sanje. Slanskemu meščanu g. Meisnerju na Češkem se je sanjalo, da so ga v gostilnici, v katero je vsak dan zahajal, položili mrtvega v rakev in nesli na pokopališče. Te sanje so ga tako vznemirile, da ta večer ni hotel gostilnice obiskati. Na prigovarjanje svoje soproge, ki ga ni videla rada žalostnega, je pa vendar šel. Komaj se je v gostilni usedel na svoj prostor, je obledel in bil mrtev. Zadel ga je srčna kap.

Velika kača v ljutomerskih šumah.

Šume: Babji ložič, ali kakor ljudstvo pravi, Babji rožič, Ciprpajn in Log, prvi dve lastnina ljutomerskega trga, slednja last italjanskih grofov, se držijo skupaj in ležijo ne daleč od Ljutomera proti vzhodu.

Babji ložič je darovala ljutomerskemu trgu neka gospa, ki je živela v Babinskem gradu. Da je v Babincih stal nekdanj grad, nam povejo stare listine, v katerih se bere: „Herrschaft Maleg, mit den Amtern, Oberluttenberg, Zwein und Wagenhof.“

Nekdaj so v nemščini izgovarjali „b“ za „v“, „v“ pa za „b“ na primer: Babnik so izgovarjali Vabnik, Borece Vorecen, Brezje Vresje. Žalibog so popačili na tak način množico lastnih imen za vedno. Tako Vesig celo Visig namesto Bezjak, ali Velec namesto Belec. Bral sem nekdanj v krstni knjigi: Wawisch, akoravno ljudstvo izgovarja Babič. V so zgovarjali za b, na primer: bos, Bosser, bohin, namesto was, Wasser, wohin.

Tako je prišlo v v Wagenhof in Wagendorf, drugo pa je samovoljno popačeno. Pravilno bi se glasilo: Babendorf in Baben-

hof, kakor Babnik in Babič. Babji ložič ima torej svoje ime od Babinci, ne pa odtod, ker je to šumo podarila gospa, kakor nekateri trdijo. Bilo bi pač nevhvaležno ime za tak dar. Novejši pišejo: Babji ložič, od log, ljudstvo pa je stoletja in ša zdaj izgovarja: Babji rožič. Značiti zato, ker je šuma po svoji legi podobna rogu. Sedaj je mladole.

Ciprpaju, druga šuma, ima tudi svoje ime, kakor sem čital, če se prav spominjam, od svojega nekdanjega lastnika. Večidel pa je mladole, le malo prvotnega, debelega hrastja še stoji.

Log je izkročen. Na njega mestu leži rodovitno polje. Le cvenske njive in travniki, ki so kraj nekdanjega loga, in še imenujejo „Podlogom“, nas spominjajo na šumo, ki se je imenovala „Log“.

V teh šumah živi za naše kraje velkanska kača. Le redkokedaj se prikaže, zato je le malo znana. Naslednje vrste naj pojasni stvar.

Za časa, ko se je začela prikazovati, je stalo po teh šumah debelo hrastje in vladala je po njih blagodejna, temna in hladna senca.

Leta 1857, bil sem dvanajst let star, so me poslali oče v Ljutomer, da poneseš pismo na pošto. Takrat je bila pošta nasproti sedajne lekarne v bramu gospoda Ružiča. Mož je prišel iz Primorskega v Ljutomer. Bil je vračnik na glasu, šaljivec in dobra duša. „Vragovič idi rajši v krčmo, pa si kupi govnanjske župe pa „masl“ vina, ka se pokrepčaš, ve si šibka kak šiba na vodi“ je čestokrat rekel, kadar mu je hotela kaka reva plačati njegov trud. Slednja leta svojega življenja se je vozil s svojimi konji k bolnikom, pa ni računil ničesar. Pri njem torej je bila pošta. Oskrboval jo je samo eden gospod. Bil je suh in dolg, ter je nosil pod nosom sere brke. Zabaval se je s svojimi ptiči, katere je plašil po hiši. Večkrat me je nagovarjal, naj mu prinesem mlade slavčke ali penice. Dobiš „zeksar“ mi je rekel, ter me podučeval, kje gnezdijo in kako se spozna, kateri je „on“ ali „ona“. Pomnim še samo od škorcev, da ima mladi samec črno piko na jeziku.

Na pismo, skrbno zaračunano v beli robec, sem pazil, kak na svojo oko, pa ponosen sem bil, ponosen, ker sem nosil pismo z dvajsetimi „rajuški“. A hitro sem pozabil ta ponos. V Babjem ložiču sem došel možaka, ki je nesel v ručah na hrbtu vrečo moke od malina ob Muri. Brzih nog ga prehitim. Kakih dvajset korakov pred njim sem se vstrašil tako, da v trenutju nisem mogel z mesta, počasi pa sem nehote začel nazaj korakati. Smrtno bled nisem mogel spregovoriti. Kakor jaz popred možaka, se je sedaj izognil on mene. Ne vem, kako to, da ni opazil, da me obdaja smrten strah. Kmalo je začel korakati tudi on nazaj. Bled kakor stena je prišel do mene, spregovoriti pa ni mogel. Precej dolgo sva stala nema in gledala nepremično po poti, kjer je ležala po poti, zavita okoli hrasta, velika kača. Bila je nekaj debelejša od četrtlitrške steklenice. Ni bila torej posebno debela, a dolga je bila in odurna. Ko se zaveva, pravi možak, kaj bova pa sedaj, po poti ne moreva naprej? Kraj mi je bil znan, torej svetujem, pojdiva skozi šumo na vrat, tako se kače zagneva, in prideva zopet na pot, okraj kače. Govorila sva tako. Kača še je vedno ležala kakor poprej.

„Ňujte“, pravim, „nihče nama ne bo verjel, da sva videla tako grozno kačo. Ubijva jo, da se ljudje tega prepričajo!“ Strgala sva torej primačo ob brvi in jo nesla oba težko in s strahom proti kači. „Le po hrbtu jo vdariva“, sem ga opominjal, če ji hrbet stereva, nama ne uide več. Ko bi pa midva zapazila, da je kača kraj poti lazila naravnost proti nama, bi nama pač vsa srčnost zlezla v pete. Hvala Bogu, da tega nisva opazila poprej, kakor še le tedaj, ko se je samo laket dolgo gibalo ravno vstric naju, kjer je kača lazila v luknjo. Vdarila sva po repu s primačo, a zadela nisva. In to je bila sreča. Kaj, ko bi jo zadela, jo razkačila, in bi ona togotna zlezla iz luknje nazaj?

Sedemnajst let pozneje sem bil kaplan pri Sv. Miklavžu blizu Ljutomera. To mi pravi nekega dne možak, da je naletel Marko Novak iz Stročje vesi v Logi na strahovito veliko kačo. Ležala je po dolgem na plotu, ki je branil kraj ceste mladole. Na pol mrtev je Marko prisopihal domu in trdil, da je videl kačo ropotačo. S puškami so jo potem zasledovali, pa je niso našli. Tu pa tam so naleteli kako ležišče, na katerem je, kakor so menili, zvita ležala. Še pred nekimi meseci so se o tem pogovarjali moji težaki, nato pa mi je potrdil vse to Markov pastirk. Tako mi je pripovedoval tudi Stajniko, ki je kačo takrat s puško iskal in še živi. Marko pa je že davno mrtev. To je bil korenjak! Redki njegove starosti so znali pisati in brati, on pa je spisal celó kajigo o čebeloreji.

V Stročji vesi ste dve naselbini Italijanov. Med njihovim poljem teče potok Ščavnica. Čez Ščavnico drži most v Log. V vodi pri tem mostu so videli imenovano kačo pred par leti Italijani. Tega posestva oskrbnik, g. De Senibus, ki mi je to povedal, mi je obenem pokazal, kako debela je bila. Sklonil je prste na roki tako, da sta se palca dotikala s konci in drugi prsti ravno tako. Torej je bila že jako debela. V tekni petintridesetih let so jo posamezni videli le trikrat. Mora biti torej zelo boječa, da se tako ogiblje človeka. Ali je strupena? Kdo to ve? Hudobna pa ni, ker še ni napadla nikogar. Če pa je kdo zopet naleti, naj to naznani!

Terno!

Lep pomladni dan! Ljudje hite od krščanskega nauka iz cerkve domov. Med njimi sta že bolj pri zadnjih oče in mati z dvema otrokoma; manjši je bil star sedem, starejši deset let. Sli so mimo neke lične hiše, okrog katere se je razprostiral krasen vrt. Vse je bilo v zelenju in cvetju. Žena je zvedavo pogledovala na vrt, in zdelo se je, kakor da bi večkrat vzdihnila. Mož to opazi in skoro da vé, kaj da bi mati radi imeli.

„Le potrpi nekoliko časa; ta vrtič s hišico vred bo še naš, ako Bog dá, še kmalu. Le popolno se za-me zanesi.“

„Taka tolažba je pač po ceni; le skrbi, da te ne bo prehitel sodnji dan.“

„Nikar ne bodi tako nezapljiva; na svetu je vse mogoče. Koliko je ljudi, ki so kar čez noč obogateli. Poglej le na Lovretovega očeta; pred desetimi leti je še gostoval in danes je on najbogatejši mož v našem trgu. Le srečo je treba imeti.“

Mojster Lesnik, s katerim smo se že nekoliko seznanili, je mizar po svojem roko-

s svojo ženko in otrokoma. Hišica, v kateri je prebival, bila je njegova in niti krajcarja dolga ni bilo na njej. Tržani so mu radi naročali delo, ker ni bil predrag in je prav lično in trdno izdeloval naročena dela. Poleg velikih vrat je pri hiši prebil okno ter napravil še stranska vratica, skozi katera so se videle lepe mize, postelje, stoli itd., ki so bili pri Lesniku na prodaj za nizko ceno.

Deset let je bil že ožaujen, a vkljub vsej svoji pridnosti si ni mnogo prihranil za otroke in za starost. Imel je namreč veliko napako, ki mu je mnogo škodovala. Rad bi bil kar čez noč — bogat. Najbolj želel je kupiti sosedovo hišo z lepim vrtom, ker ni imel pri svoji hiši nič vrtiča. Toda v ta namen on ni varčno hranil svojega prisluzka, marveč je strastno stavil v loterijo. Za to mu ni bilo nikoli denarja preveč. Doma je stiskal in skoparil, vzlasti za-se ni imel prav nobenih potreb, le da je v soboto mogel toliko več dati na številke, ki mu po njegovem mnenju prej ali pozneje morajo donesti — terno.

Po dokončanem delu je zvečer rad zahajal v bližnjo gostilno na kozarec vina; vlekla ga je tje vlasti družba prijateljev, ki se je ondi zbirala, bili so loteristi kakor Lesnik. Zanimivo jih je bilo poslušati, kako so moževali, ugibali številke in računali dobitke; šlo je seveda vselej na tisoče, o katerih srečolovci tako radi sanjajo.

Ko bi bili ti možje vsako leto poslali v hranilnico denar, ki so ga zastavili, sčasoma bi bili res premožni. — Tako se je zgodilo, da Lesnik v desetih letih, odkar je oženjen, ni pri svojih dobrih zaslužkih nič prihranil in le vesel je moral biti, da je še vedno brez dolga. — Žena njegova je sicer bolj trezno mislila, vendar s časoma se je tudi navzela moževih želja in večkrat sanjala o tisočih, ki jih jima bo prinesla loterija. Ker sta pa že deset let brezuspešno pričakovala dobitka, jela je žena obupavati in skrbelo jo je, kaj jima donese prihodnost, kam bosta z otrokoma in kaj bodo začeli, ako bi se kaka bolezen vselila v hišo.

„Kaj bo iz tega!“ tožila je nekega dne, ko ji mož ni hotel dati potrebnega denarja, češ, da morajo danes zastaviti veliko denarja, ker številke, na katere že dolgo stavijo, morajo vsaki čas priti. Ženi sicer ni hotelo iti v glavo, a možu ni upala nagovarjati in dvomi so jo še vedno motili, morebiti bo le res sreča poiskala moža in z njim celo družino.

Nekaj tednov pozneje sedela sta oče in mati pri južini, ko nekdo prihiti v hišo s pismom. Bil je telegram. Lesnik ga skoro ni upal odpreti, ker je mislil, da bo zvedel kako veliko nesrečo ali smrt. Naposled vendar le odpre. V istem trenutku skoči po koncu, skače semtertje ter vpije ves iz sebe: „Zadeli smo! Zadeli smo! — Deset tisoč goldinarjev smo zadeli! — Žena, le poglej, zadeli smo, tu stoji zapisano črno na belem. — Srečko, katero sem zadnjič kupil, so izžrebali. Poglej, kaj bi bilo, ko bi bil jaz tebi dal denar, katerega si hotela imeti. Sedaj bi bili reveži, kakor smo bili poprej; tako pa smo bogati in sosedova hiša z lepim vrtom bo naša. — Saj sem ti vedno pravil in zatrjeval: Eakrat bomo gotovo zadeli! Toda, sedaj hiti in napravi dobro večerjo, zakaj jaz moram povabiti nocoj svoje prijatelje, da se skupno poveselimo naše sreče.“ Po teh besedah obleče

nedeljsko obleko ter hiti iz hiše sporočit svojim znancem veliko srečo. Precej so vedeli po vsem trgu, da je Lesnik zadel deset tisoč goldinarjev. To je bilo ugibanja in govorjenja! Eni so se veselili, drugi so mu zavidali; splošno pa so mu privoščili, ker so Lesnika sploh v trgu radi imeli. Kamor je prišel, povsod so ga z veselje pozdravljali in mu srečo želeli. Izredno vesel pride poslednjič na dom, kjer je med tem žena že pripravila prav okusno večerjo ter preskrbela tudi za pijačo, da prijatelji ne bodo žejni. Nekako bolj ponosno je ta dan stopala Lesnikova mati po hiši okrog, kajti ženska nečimernost tudi njej ni zanesla. Obleka njena se ji je zdela preveč nerodna, in tudi hišna oprava in gospodinjstvo orodje zdelo se ji je danes prvič preveč vsakdanje. Slikala si je mizarica jasno prihodnost: Otroka seveda ne bodeta doma, mizar naj bo kdor nima denarja; bogatih starišev otroci pa hodijo v šolo, da se kaj priučijo in da jim ni treba z žuljevimi rokami služiti si vsakdanjega kruha. Tako si je gradove zidala v prihodnosti mizarjeva žena, toda kedo vé, ali ne le — v oblake? Iz teh prijetnih mislij vzbudi jo mož, ki pripelje celo vrsto prijateljev za seboj. Bili so isti večer prav židane volje in še-le pozno v noč so se razšli domov.

Drugi dan ob sedmi uri so bila še zaprta vrata pri Lesnikovih, kar se dosedaj še nikoli ni zgodilo. Ko se mizar vzbudi, začne se, kako da ga boli glava. Toda tolaži se, da lahko še poleži, kajti zdaj je on bogat mož, ki vstane zjutraj, kadar se njemu poljubi. — Ravno se je hotel v postelji še obrniti k zidu in zaspati, ko prisope žena v sobo, rekoč:

„Oče, zopet je sel prinesel telegram; kaj pač to pomeni?“

„Najbrže, da smo še na kako drugo srečko zadeli. Saj je znano, da ko človek nekaj dobi, začne mu od vseh stranij skupekaj leteti.“ — Polagoma se Lesnik vzdigne v postelji ter odpre pismo; a v istem hipu zakriči in bled kakor zid omahne na posteljo.

„O Bog, preveč sreče tudi ni dobro,“ kliče žena, ker misli, da je moža veselje tako prevzelo. — Toda mož ji pokaže na pismo. Ko ga prebere, tudi ona začne jokati in vzdihovati tako, da so se sosedje le povpraševali, kaj da imajo pri Lesnikovih, ker je v hiši tako nenavaden hrup.

Kaj pa je bilo tako strašnega v pismu?

— Samo besede: „Naznanim Vam, da je srečko deset tisoč goldinarjev zadela številka 9909 ne pa Vaša številka 9999. Prosim, ne zamerite neljube pomote. Prijatelj, ki je v naglici prebiral izrebane številke, se je zmotil.“

Zlati gradovi so bili sesuti in pokopane tisočere jasne nade pri Lesnikovih. Udarec je bil pač za mizarjeve prehud.

(Konec prihodnjic.)

Listnisa uredništva.

Guštanj: Preveč osebno in nedostojno. Če mi take reči pripašamo, pademo na isto stopnjo, na kateri stoji „Štajerc“. Oprostite! Pozdrave! — Magdalena: S takimi napadi bi jih samo odbili, skušajte jih s prijaznimi besedami in krepkim delovanjem pridobiti. Pozdrav! — Št. Vid nad Valdekom: Ali mislite, da je tako človeče vredno, da se žnjim bavi pošten list? Če se bavimo z njim, se mu bo to še dopadlo, ker vesti in časti itak nima nobene več. Najboljše je, ga popolnoma prezirati.

**Kupujte
NARODNI KOLEK!**

Pozor, kmetice in dekleta!

V moji lekarniški praksi, katero izvršujem že 25 let, posrečilo se mi je iznajti najboljšo sredstvo za rast las, t. j.

Kapilor št. II.

Isti deluje, da postanejo lasi gosti, dolgi in odstranjuje prhljaj (luskine) na glavi. Cena (franko na vsako pošto) je: eden lončič 3 K 60 v, dva lončka 5 K. Treba, da si vsaka obitelj naroči. Prosim, da se naroči samo od mene pod naslovom: P. Jurišić, lekarnar, Pakrac, Slavonija. Denar se pošlje naprej ali s poštnim povzetjem.

Pozor, kmetje in fantje!

V moji lekarniški praksi, katero izvršujem že 25 let, se mi je posrečilo s časoma iznajti sredstvo za rast brk in las, proti izpadanju las in za odstranitev prhlja (luskine) na glavi, to je

Kapilor št. I.

Cenaje (franko navsako pošto): 1 lončič 3 K 60 v, 2 lončka 5 K. Prosim, da se naroči samo od mene. Naslov je: P. Jurišić, lekarnar v Pakracu, Slavonija. Denar se pošlje naprej ali s poštnim povzetjem.

Pozor! Čitaj! Bolnemu zdravje!

Pakraške želodčne kapljice.

Pakraške želodčne kapljice: Delujejo izvrstno pri vseh želodčnih in črevesnih boleznih ter odstranjujejo krče, boleti iz želodca, vetrove in čistijo kri, pospešujejo prebavo, zganjajo male in velike gliste, odstranjajo mrzlico in vse druge bolezni, ki v sled mrzlice nastanejo. Zdravijo vse boleti na jetrah in vranici. Najboljše sredstvo proti boleti maternice in madron; zato ne smejo manjkati v nobeni meščanski in kmečki hiši. — Naj vsakdo naroči in naslovi:

Peter Jurišić,
lekarnar v Pakracu št. 101
(Slavonija.)

Denar se pošilja naprej ali s povzetjem.

Cena je sledeča (franko na vsako pošto): 12 stekleniče (1 ducat) 5 K, 24 stekleniče (2 ducata) 8 K 60 v, 36 stekleniče (3 ducati) 12 K 40 v. Manj kot 12 stekleniče se ne razpošilja.

Slavonska zel.

Se rabi z prav sijajnim in najboljšim uspehom proti zastarelemu kašlju, bolečinam v prsih, zamolkosti, hripavosti v grlu, suhemu betegu, težkemu dihanju, astmi, proti bodanju, kataru in odstranjuje goste sline ter deluje izvrstno pri vseh, tudi najstarejših prsnih in pljučnih katarjih.

Cena je sledeča (franko na vsako pošto): 2 originalni steklenici 3 K, 4 originalne steklenice 5 K 80 v; 6 originalnih steklenic 8 K 20 v.

Manj kot dve steklenici se ne razpošilja. Prosim, da se naročuje naravnost od mene pod naslovom:

P. Jurišić, lekarnar v Pakracu 101, Slavonija.

Svarilo.
Doktorja pl. Trnkóczy-ja, svetovno znano redilno varstveno sredstvo, ki je bilo na razstavah odlikovano z najboljšimi pohvalami, dobiva se pristno pod marko **Mastin** pri vsakem trgovcu. Po pošti se razpošilja najmanj 5 zavitev za 2 K 70 v. Lekarna Trnkóczy v Ljubljani. Ponarejalci se sodnijsko kaznujejo. (12—8)

Rodoljubi! Slovenci!

Spominjajte se ob vsaki priložnosti naše družbe sv. Cirila in Metoda.

Usnje za podplate

kakor tudi vsakovratno drugo usnje, različnega kroja, priporoča po nizki ceni 10 6—4

Nikolaja Györeka nasled.

usnarja, trgovina z usnjem in čevljarskimi potrebščinami

Maribor, Grajski trg 5 nasproti gradu.

Slovenci! Spominjajte se dijaških kuhinj!

Čitaj! Naroči! Ne bo ti žal!

Čitaj! Naroči! Ne bo ti žal!

„Pri zvezdi“

MARIBOR, Gosposka ulica št. 11
Pozor!

Vsled preselitve prodajam blago po **zelo znižanih cenah** in sicer najmanj za 10% ceneje.

Po preselitvi stopijo zopet stare cene v veljavo. **Zdaj je še čas!**

Zimski loden v vseh barvah, 3·20 m, cela možka obleka samo	gld. 4·20	Pristen nanking za vzglavnike in tuhante 115 cm širok, za perje	gld. 0·38
Zimsko moderno sukno v vseh barvah, 3·20 m, cela možka obleka samo	„ 5·40	Gradl za matrace, 120 cm širok	„ 0·48
Zimski kamgarn, moder in črn	„ 7·50	Rumeno platno za rjuhe, 150 cm šir.	„ 0·48
Zimski palmaston, moder, črn in rujav za zimske sukne, 1 meter	„ 1·90	Rumenk. platno za rjuhe, 150 cm šir.	„ 0·55
Cajg za hlače, dvojne širokosti	„ 0·65	Atlas-satin odeje, dvakratne	„ 3·90
Sivo kariran loden 80 cm širok, cela obleka samo	„ 1·75	Cajg odeje, dvakratne	„ 2·70
Zimski loden v vseh barvah 120 cm širok, cela obleka samo	„ 2·25	Flanel odeje, dvakratne	„ 0·95
Sukno za žensko obleko, čista volna, 1 meter samo	„ 0·85	Koce za konje, 1 komad	„ 0·95
Pristen tirolski loden v vseh barvah, 120 cm širok, 1 meter samo	„ 1·10	Zimske rokavice	„ 0·22
Flanel barhet v vseh barvah za obleke, najnovejši vzorci, 1 meter	„ 0·25	Spodnja krila iz flanela v vseh barvah	„ 0·85
Flanel barhet za spodnje kikle, 90 cm širok, 1 meter samo	„ 0·38	Zimske nogavice za ženske, črne in raznobarvne	„ 0·24
Flanel barhet za srajce, 75 cm širok	„ 0·18	Zimske nogavice za možke, črne in raznobarvne	„ 0·18
Atlas barhet za bluže, 80 cm širok, 1 m	„ 0·42	Robci za ogrniti, veliki, debeli	„ 2·50
Modri barhet za spodnje hlače, debel in močan, 1 meter samo	„ 0·26	Svileni in volnati šali v veliki izberi	
Druk in perkal za domače obleke	„ 0·28	Spleteni robci . . . . . od 90 kr. naprej	
Oksford za srajce	„ 0·20	Svileni robci . . . . . „ 80 „ „	
Vojaško platno	„ 0·19	Barhentni robci . . . . . „ 20 „ „	
Tkanina za vzglavnike in tuhante	„ 0·22	Triko Jägrove srajce, hrbet iz barhenta . . . . . „ 58 „ „	
		Triko srajce za turiste . . . . . „ 75 „ „	
		Triko srajce za ženske . . . . . „ 70 „ „	
		Triko hlače za ženske . . . . . „ 55 „ „	
		Hlače iz barhenta . . . . . „ 42 „ „	
		Slamnjače . . . . . „ 95 „ „	

POZOR!!

Posebno opozarjam na mojo brezkonkurenčno zalogo izgotovljenih zimskih oblek, sukenj in havelokov.

Zimska štajerska obleka, dobro podšita in vatirana	gld. 11·50	Zimski havelok	gld. 8·50
Zimska moderna obleka, vatirana	„ 9·50	Zimske štajerske obleke za dečke	„ 3·50
Zimske loden sukne	„ 3·90	Zimske suknene hlače	„ 2·20
		Zimske cajg hlače	„ 1·20

Bele likane srajce, ovratniki, kakor tudi vse **blago za podšive** v veliki izberi po zelo nizkih cenah. Vzorci se zaradi pomanjkanja časa ne pošiljajo.

Naročila se pošiljajo z obratno pošto po povzetju.

Istotako Vas vabi na točno in dobro postrežbo s spoštovanjem

Anton Robnik.

Ant. I. Strohmaier.